

[Britta Schall Holberg]

ligheden, vil jeg være betænkelig ved dette. Netop for at få de lidt mere kontroversielle forsøg godkendt tror jeg det er vigtigt, at vi holder fast ved det antal kommuner, vi har med nu. Det kan godt lette ja'et for dem, der – hvis der var for mange kommuner – ellers ville have betænkeligheder ved at sige ja af hensyn til konsekvenserne, som det jo hedder.

Jeg er enig i, at det er vigtigt, at det er de ivrige kommuner, der er med i forsøget, og der er derfor god mening i at spørge de kommuner, der har været meget tilbageholdende, om de ikke hellere vil holde op, sådan at andre, mere ivrige kan få frikommunestatus.

I øvrigt kunne man måske her sukke og sige til kommunerne, at de med denne lovgivning har fået et enestående redskab til at påvirke lovgivningen og til at vise, at der kan lægges flere opgaver ud fra staten til amter og kommuner og fra amt til kommuner. Svaret på styringsproblemerne f.eks. på sygehusområdet er jo ikke en centralisering, men tværtimod en øget decentralisering, hvor amt og kommuner arbejder langt tættere og smidigere sammen.

Et eksempel er forsøgene med ophævelse af Revaliderings- og Pensionsnævnets godkendelse af socialudvalgenes beslutninger om hjælp til underhold. Kunne vi dog ikke gå videre ad den vej og lade socialudvalgene have den endelige kompetence i disse sager f.eks.?

Jeg er glad for, at der er forsøg på vej på landbrugslovens område; det er vigtigt netop nu, hvor landbruget har brug for, at vi får gang i den slags forsøg.

Med hensyn til selve lovforslaget kan Venstre naturligvis støtte det. Vi er meget positive over for tanken om at ligestille unge, der deltager i erhvervsintroducerende kurser, så det ikke er godtgørelsen, der påvirker deltagerinteressen.

Venstre er også meget positivt over for den anden forsøgshjemmel, hvorefter der gives mulighed for, at pårørende kan ansættes til at pleje døende i hjemmet. Det er næppe i alle menneskers interesse, at flere og flere henvises til at dø på sygehus. Ligeegyldigt hvor megen umage sygehusets personale gør sig og hvor megen omsorg der udvises, vil det for mange være en gal afslutning på tilværelsen. Sådan kan det føles både af den døende og af den pårørende.

På den anden side har det jo været sådan, at når mennesker har valgt at dø hjemme eller at

pleje deres døende hjemme, har de fået meget lidt tak for det, ja, faktisk har den måde, samfundet har takket dem på, været, at det ud over den store psykiske og fysiske belastning har kostet ikke alene arbejdsindtægt, men også udgifter til medikamenter, linned og andre nødvendige hjælpemidler. Det er urimeligt. Også her må vi have større frihed, også økonomisk, til at vælge.

Det er imidlertid et meget svært område at lovgive på; derfor er regeringen tidligere meget tilbage for en sådan lovgivning, som nemt kan blive meget sårende og alt for firkantet og – som SF's ordfører sagde – virke som et pres. Venstre er meget tilfreds med, at vi nu får mulighed for at finde frem til en form gennem denne lovgivning. Det er godt, hvis vi gennem frikommuneloven kan give amter og kommuner basis for en mere nuanceret fremgangsmåde i disse situationer.

Venstre tilsiger en hurtig behandling i udvalget af dette lovforslag, så kommunerne kan få besked.

Ole Vig Jensen (RV):

I Det Radikale Venstre har vi fra første færd støttet frikommunetanken og ikke undladt at gøre opmærksom på, at vi burde medvirke til at give ideen mest muligt indhold, kød og blod, om man vil. Det er da også, synes jeg, helt på sin plads, at indenrigsministeren gør opmærksom på, at der nu er 160 frikommuneforsøg i gang, flere af dem også ganske spændende, men vi sidder tilbage stadig væk med det indtryk, at der er for få udviklingsmuligheder i forhold til, hvad det moderne samfund kunne stille af forventninger og krav til den offentlige sektor, herunder kommunerne.

Vi har lidt opfattelsen af, at en række af de gode ideer og tanker er ved at blive kvalt i systemet, det system, som vi netop med forsøgene skulle prøve at løse op for. Jeg tror i virkeligheden, at det måske mindst gælder det forslagsstillende ministerium og dets skiftende ministre, men det er en kendsgerning, at der en række steder har været skuffelse over og utilfredshed med, at man ikke kunne få lov at lave mere vidtgående og spændende forsøg, og det skal endnu en gang være min opfordring til indenrigsministeren, at han i hvert fald gør sit til, at man rundt omkring i ministerierne, hvor man jo skal behandle disse ansøgninger, er mere fremkommelig, end man har været hidtil.